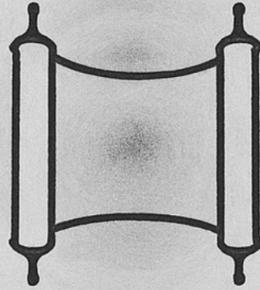

בס"ד

The Rebbe

Sukkos

אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד
קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

Dedicated To:

אילנה דבורה בת שרה מרים
May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

Introduction

This discourse by the Lubavitcher Rebbe was delivered on Sukkos and focuses on the inner meaning of the mitzvos of Sukkah and the Four Species. The Rebbe, Rabbi Menachem Mendel Schneerson (1902–1994), the seventh leader of Chabad-Lubavitch, lived in Brooklyn, New York, and guided a global movement dedicated to spreading Torah, Chassidus, and the anticipation of Moshiach. This maamar explores how the mitzvah of Sukkah unites all of Israel under one encompassing divine light, and how the Four Species draw that light inward, transforming faith into understanding, and encompassing unity into internalized connection.

(א)

“You shall dwell in sukkos seven days; every citizen in Israel shall dwell in sukkos (and the reason for this) is ‘so that your generations will know that I caused the children of Israel to dwell in sukkos when I brought them out from the land of Egypt.’”

בסוכות תשבו שבועת ימים כל האזרח בישׂראל
ישבו בסוכות (והטעם על זה) למען ידעו
דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישׂראל
'בהוציא אותם מארץ מצרים גו'.

And from the wording of the verse (“so that your generations will know”) we learn that this knowledge is not only part of the intention of the mitzvah, but an actual component of the mitzvah’s fulfillment itself (as is also evident from the wording of the Alter Rebbe in his Shulchan Aruch).

ומלשון הכתוב (למען ידעו גו') למדים שדיעה זו
היא (לא רק ענין בכוננת המצוה, אלא) חלק בקיום
המצוה (בדמוכח גם מלשון כבוד קדושת אדמו"ר
(הנזקן בשולחן ארuch).

And it is known that our Rebbeim have been exacting in their analysis of this — what is so crucial about this knowledge that it becomes part of the mitzvah itself?

וידועים דיוק רבותינו נשיאינו בזה, מה בוגע כל
כך ידיעה זו עד שהיא חלק מהמצוה

And also, what is meant by “You shall dwell in sukkos”? For the sukkah represents the aspect of makif (encompassing light), while the idea of dwelling (for “teshvu” also implies settling) relates specifically to the aspect of pnimiyus (internalization).

וגם מהו בסוכות תשבו, הרי סוכה הוא בחינת מקיף
וענין ההתיישבות (דתשבו כולל גם הפרוש
דהתיישבות) שיהי בבחינת פנימי דוקא

And from the fact that it says “In sukkos you shall dwell,” it is understood that even after the dwelling, it remains an aspect of makif — that the quality of settlement itself must be within the realm of the makif.

ומזה שאומר בסוכות תשבו מוכח שגם לאחר
הישיבה נשאר הוא בחינת מקיף, וענין ההתיישבות
צריך להיות בבחינת המקיף

It is also necessary to understand what is meant by “Every citizen in Israel shall dwell in sukkos.” The command “In

גם צריך להבין מה שכתוב כל האזרח בישׂראל
ישבו בסוכות, הרי הצווי בסוכות תשבו הוא לכל

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

sukkos you shall dwell” already applies to all of Israel; what does this additional phrase add?

ישראל ומה מוסיף בכל האזרח בישראל ישובו בסוכות.

Furthermore, in the command “In sukkos you shall dwell,” it specifies seven days, whereas here it simply says “shall dwell in sukkos” without a number — what is the difference?

ובהצווי בסוכות תשובו אומר שבעת ימים, מה שאין כן בהצווי כל האזרח גו' אומר ישובו בסוכות סתם.

And behold, from this verse (“Every citizen in Israel shall dwell in sukkos”) we learn that all of Israel are fit to dwell in one sukkah.

והנה מפורסם זה (כל האזרח בישראל ישובו בסוכות) לתלמידים דכל ישראל ראויים לישוב בסוכה אחת.

Yet this requires explanation: for the concept of unity among all Israel (“You are all standing today...”) applies throughout the year, and the mitzvah of Ahavas Yisrael — whose reason is that they all share one root and one Father — encompasses the whole Torah.

וצריך להבין. הרי עגנו האחדות דכל ישראל ("אתם נצבים היום פלגם") הוא גם במשך כל השנה, ועד שמצוות אהבת ישראל שהטעם לזה הוא לפי שכלם מתאימות ואב אחד לכלנה במבואר בתנ"א היא כל התורה כולה ואיך פירושה הוא

Meaning that every mitzvah is like an explanation and detail of this very unity of all Israel — so why is this unity emphasized specifically in the mitzvah of sukkah?

היינו שכל מצוה היא כמו פירוש ופרט בענין האחדות דכל ישראל, ולמה מודגש זה במצוות סוכה דוקא.

It is also necessary to understand what is written earlier: “And you shall take for yourselves on the first day the fruit of a beautiful tree, palm branches, boughs of thick trees, and willows of the brook.”

וגם צריך להבין מה שכתוב (לפני זה) ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר פפות תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל.

And it is known that this mitzvah is related to the sukkah — therefore it is preferable that the taking of the four kinds be done in the sukkah itself.

ודוע שמצוה זו יש לה שיוף לענין הסוכה, שכלן מצוה מן המובחר שנטילת ד' מינים תהיה בסוכה.

This also reflects the connection of taking the four species to the concept of daas — similar to the phrase “so that your generations will know” said about sukkah.

דזהו גם השיכות דנטילת ד' מינים לבחינת הדעת ((בדוגמת למען ידעו דסוכה

As it is written in the writings of the Arizal, that the intention behind the shaking of the lulav is to draw down daas (knowledge) to the Nukva of Ze'ir Anpin, which stands at the chest of Ze'ir Anpin (and therefore the lulav and its species must touch the chest).

בדאי תא בכחבי האר"ל ש'ענין כוונת הנענועים דלולב הוא להמשיך דעת לנוקבא דז"א העומדת בקצה דזעיר אנפין (שכלן צריך ש'הלולב ומיניו יגעו בקצה).

(ב)

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, היוליא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

And this will be understood by first introducing the concept of drawing the encompassing light (makif) into settlement (“In sukkos you shall dwell”) in the service of Hashem, as it applies throughout the span of a person’s life in general, and likewise in each and every day.

ויובן זה בהקדם ענגן המשכת המקיף בהתיישבות (בסוכות תשבו) בעבודת ה' כמו שהיא במשך חיי האדם בכלל, ועל דרך זה בכל יום ויום.

Although this matter is primarily during the festival of Sukkos, “In sukkos you shall dwell,” nevertheless the Torah speaks in general and in detail, and there is a reflection of this concept throughout the entire year.

דהגם שענגן זה בעיקרו הוא בחג הסוכות, בסוכות תשבו, מכל מקום התורה קללות ופרטות נאמרהו, ויש מעין ענגן זה גם במשך כל השנה.

The concept is as follows: the two aspects of makif and pnimiy in the service of Hashem in general are faith (emunah) and understanding (hasagah).

והענגן הוא, הנה ב' הענגנים דמקיף ופנימי בעבודת ה'. בכלל הם אמונה והשגה

First there must be the aspect of the makif of the sukkah, and afterwards there must be “In sukkos you shall dwell,” for the beginning of service is in the aspect of faith.

ותחלה צריך להיות ענגן המקיף דסוכה, ואחר כך צריך להיות בסוכות תשבו, כי תחלת העבודה היא בבחינת אמונה.

For every single Jew, immediately upon emerging into the air of the world, possesses the quality of faith — as our Sages said: “Israel are believers, the children of believers.”

דכל אחד ואחד מישראל, מיד שיצא לאויר העולם, יש בו בחינת אמונה, כמאמר רז"ל, ושישראל הם מאמינים בני מאמינים.

This is a true description, according to the Torah of truth, of every single Jew.

דזהו תואר אמיתי על פי תורת אמת של כל אחד ואחד מישראל.

Afterwards, when he reaches education and maturity, what was originally by him in a state of faith and makif becomes drawn inward, internalized and settled, until it becomes his very essence.

ולאחרי שהגיע לחינוך וכו' ובא לכלל ביעה, הנה מה שבתחלה היה אצלו בבחינת אמונה ומקיף, נמשך בבחינת פנימיות והתיישבות, ועד שזה נעשה כל מציאותו.

Nevertheless, even then he still possesses faith — for after and through drawing the makif (that which was previously makif) into inwardness, there is drawn a higher makif, and this makif is the aspect of faith.

ומכל מקום גם אז יש לו בחינת אמונה, כי לאחרי ועל ידי המשכת המקיף (מה שמקודם היה בבחינת מקיף) בפנימיות, נמשך בחינת מקיף עליון יותר, ומקיף זה הוא בבחינת אמונה.

Likewise, this applies throughout his life — for the more he advances in service and understanding, what was originally faith becomes comprehension, and his faith itself ascends to a higher level.

ועל דרך זה הוא במשך כל ימי חייו, דכל מה שמתעלה יותר בעבודתו ובהשגתו, הנה מה שבתחלה היה אצלו בבחינת אמונה, נמשך בהבנה והשגה, והאמונה שלו היא בבחינה געלית יותר.

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

Similar to the general state of the Jewish people, who at first were among the nations of the world — whose faith was only in the mode of “the power of the cause upon the effect” — and afterwards were elevated that their faith became in the aspect of “He who encompasses all worlds,” as explained in the Siddur, Shaar Chag HaMatzos, at its beginning.

ובדוגמת קללות בני ישראל, שבתחלה היו בכלל אומות העולם, שהאמונה שלהם היא רק בבחינת כח הפועל בנפֿעל, ואחר כך נתעלו כו' להיות אמונתם בבחינת סובב כל עֿלמין, וכמבואר בסידור שער חג המצות בתחלתו.

Until our Sages said: “He believed everything — this refers to Moshe Rabbeinu.” Although Moshe attained the ultimate perfection of wisdom, nevertheless even after the perfection of comprehension there remain matters which are above intellect.

ועד שאמרו רז"ל 20 יאמין לכל דבר זה משה רבינו, הגם שמושה היה תכלית שלימות החכמה, הרי גם לאחר שלימות ההשגה יש ענינים שהם בבחינת אמונה למעלה מהשגה.

On the contrary — the more one grasps, the more that very grasping obligates awareness that there exist matters beyond intellect, up to the statement: “The ultimate of knowledge is that we do not know You.”

ואדרבה, כל מה שמשיג יותר הנה ההשגה גופא מחייבת יותר שיש ענינים שהם למעלה מהשכל, ועד פהמאמר 21 תכלית הידיעה שלא נדע.

(ג)

And in a similar manner it is in a person’s daily service of Hashem — “A man goes out to his work and to his labor until the evening,” for the service at the beginning of the day is in the aspect of faith: “Modeh Ani... great is Your faithfulness.”

ועל דרך זה הוא בעבודת האדם בכל יום יום, יצא אדם לפעול ולעבודתו עדי ערב, שהעבודה בתחלת היום היא בבחינת אמונה, מודה אני כו' רבה אמונתך.

And also at the beginning of prayer, we say “Hodu laHashem” — acknowledgment alone.

וגם בהתחלת התפלה אומרים הודו לה', הודא בלבד.

Afterwards comes the service of contemplation and comprehension in Pesukei DeZimrah, and especially in the blessings of Shema and the recitation of Shema.

ואחר כך היא העבודה דהתבוננות והשגה בפסוקי דזמרה, ובפרט בברכות קריאת שמע וקריאת שמע.

Afterwards comes the state of bittul (self-nullification) in the Amidah (Shemoneh Esrei), which is complete nullification, similar to the bittul of faith — except that this faith is the faith that comes after understanding.

ולאחרי זה הוא הבטול דשמונה עשרה, שהוא בטול בתכלית, כמו הבטול האמונה (אלא שאמונה זו היא האמונה שלאחרי ההשגה).

And through all this, “he goes out to his work and to his labor until the evening” — that he performs his work throughout the entire day “until the evening,” in both the simple meaning of “until evening,” and also in the deeper meaning of “areivus” (pleasantness and sweetness).

ובכח כל זה יצא גו' ולעבודתו עדי ערב, שעושה עבודתו במשך כל היום עדי ערב בפירוש הפשוט דעדי ערב, וגם הפירוש בעדי ערב מלשון ערבות ומתיקות.

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

For through his involvement all day with matters of this physical world — which is the lowest of all levels, for by its nature it is “evening and darkness” — and transforming them into holiness, there comes about true pleasantness and sweetness.

דעל ידי שעוסק (במשך כל היום) בעניני העולם הזה הגשמי שאין תחתון למטה ממנו, שמצד עצמם הם בבחינת ערב וחושך, ומתפכם לקדושה, הנה על ידי זה נעשה אמיתית הערבות ומתיקות.

For when something bitter is transformed to sweetness, the resulting sweetness is greater than that which was sweet from the beginning.

כי באשר מהפכים דבר מר למתוק היא מתיקות גדולה יותר מקמו שהוא בדבר מתוק מתחלתו.

And through this, “a man goes out to his work and to his labor until the evening” (also literally), for his work and labor throughout the entire day “until the evening” are complete — since he has heavenly assistance, and perfect assistance, in every detail of his service.

ועל ידי זה יצא אדם לפעול ולעבודתו עדי ערב (גם בפשוטו), שפעולתו ועבודתו במשך כל היום עדי ערב היא בשלימות, כי יש לו סייעתא דשמיא, וסייע בשלימות, בכל פרטי עבודתו.

(ד)

And this is [the meaning of the verse] “You shall dwell in sukkos” — that first there must be the aspect of the sukkah itself, the level of makif (encompassing light). And this matter itself — the making of the makif of the sukkah — even before the fulfillment of the commandment “You shall dwell in sukkos” (and especially before it is drawn into settlement) is an exceedingly lofty matter, as is evident also from that which is written, “The festival of Sukkos you shall make for yourself,” that there is a mitzvah even in the making of the sukkah.

וזהו בסופות תשבו, דבתחלה צריך להיות ענין הסוכה, בחינת מקיף. וזה עצמו (עשית המקיף דסוכה), גם לפני קיום מצות בסופות תשבו (ובפרט קודם שנמשך בהתיישבות), הוא ענין נעלה ביותר כדמוכח גם ממה שכתוב חג הסוכות תעשה לה, שיש מצוה גם בעשית הסוכה.

Especially according to what is explained in the discourses of the Baal HaHilula (the Rebbe Maharash), that the sechach (covering) of the sukkah — which is the essence of the sukkah, and the sukkah is named after its sechach — becomes the cloud of incense of Yom Kippur.

ובפרט לפי המבואר בדרושי בעל ההילולא שסכך הסוכה [שהוא עיקר הסוכה, והסוכה נקראת על שם הסכך] נעשה מענין הקטורת דיום הכפורים.

And it is also known that the word “sechach” equals in gematria one hundred — corresponding to the one hundred sounds of the shofar which the Jewish people have the custom (and the custom of Israel is Torah) to blow on Rosh Hashanah.

וידוע גם דסכך בגימטריא מאה כנגד מאה קולות דשופר שנהגו ישראל (דמנהג ישראל תורה היא) לתקוע בראש השנה.

And also the details of the sounds are alluded to in the letters of “סכך”: the letter samech corresponds to the sixty sounds of

וגם פרטי הקולות מרומזים בהאותיות דסכך, ס' קולות דתקיעה, כ' קולות דשברים וכ' דתרועה.

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מ'הר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

tekiyah, the kaf to the twenty sounds of shevarim, and the final kaf to the twenty sounds of teruah.

The meaning is that the drawing down on Rosh Hashanah — that which is drawn through the hundred sounds — is in a concealed manner (“bakasa,” in hiddenness), and afterwards it comes to revelation, “the day of our rejoicing,” on the festival of Sukkos, in the sechach of the sukkah.

והיננו ששהמשכה בראש השנה (מה שממשיכים על ידי המאה קולות) היא באופן דבכסא (בהעלם), ואחר כך באה לידי גילוי (ליום חגנו) בתג הסופות בסכך הסוכה.

All this is the advantage of the makif of the sukkah as it is in and of itself. And afterwards there must be “You shall dwell in sukkos” — to draw the makif of the sukkah into settlement and inwardness.

דכל זה הוא מעלת המקיף דסוכה כמו שהוא מצד עצמו. ואחר כך צריך להיות בסופות תשובו, להמשיך המקיף דסוכה בהתנייבות ובפנימיות.

And this drawing must last seven days, which include all the days of the encirclement.

והמשכה זו צריכה להיות שבועת ימים שכוללים כל ימי ההקף.

And through this there is drawn afterwards on Shemini Atzeres, when the makif enters into inwardness and retention, an even higher makif — the level of the eighth day which “guards the encirclement.”

ועל ידי זה נמשך אחר כך בשמיני עצרת שהמקיף נכנס בפנימיות ועצרת, ונמשך מקיף עליון יותר, בהינתן יום השמיני ששומר את ההקף.

Of all this it is said: “On the eighth day, it shall be an atzeres for you” — it shall be for you alone, and no strangers shall be with you.

שעל כל זה נאמר ביום השמיני עצרת תהיה לכם, יהיו לה לבד ואין לזרים אתה.

(ה)

And this is also the connection of the taking of the Four Species with the sukkah, for as mentioned above, performing the mitzvah of taking the Four Species in the sukkah is the preferred way to fulfill it — because the drawing of the makif of the sukkah into the level of inwardness and settledness is primarily accomplished through the taking of the Four Species.

וזהו גם השייכות דנטילת ד' מינים לסוכה, וכנ"ל לשמחות נטילת ד' מינים בסוכה היא מצוה מן המובחר, כי המשכת המקיף דסוכה בבחינת פנימיות והתנייבות נעשה בעיקר על ידי נטילת ד' מינים.

And this is understood according to what is explained in the Siddur and in the discourses of the Baal HaHilula (the Rebbe Maharash), that these Four Species allude to the concept of unity.

ויובן זה על פי המבואר בסידור ובדרושי בעל ההילולא שד' מינים אלו רומזים על ענין האחדות.

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

For concerning the lulav it is written “branches of palm trees” (kapos temarim), and our Sages expounded that it must be bound — meaning that all the leaves (which by nature are separate from each other) must be attached and held together as if they are one; and furthermore, each leaf is doubled — that is, its two halves are joined and united into a single leaf.

דבולוב פתיב כפות תמרִים, וְדָרְשׁוּ רַז"ל שְׁצָרִיד לְהִיּוֹת כְּפוֹת, שְׁכַל הָעֵלִים (עַם הַיּוֹת שְׁבַעֲצָם הֵם נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה) צָרִיכִים לְהִיּוֹת דְּבוּקִים וְאַחֲזִיזִים זֶה בְּזֶה כְּאֵילוֹ הֵם אֶחָד, וְגַם כָּל עֵלֶה כְּפוּל מִב', הִינּוּ דָב' הָעֵלִים שָׂבוּ מִתְחַבְּרִים וּמִתְאַחֲדִים לְעֵלֶה אֶחָד.

Likewise, with the hadasim (myrtle branches), called “a branch of a thick-leaved tree,” “thick” specifically — meaning that three leaves grow together in one cluster.

וְכֵן הוּא בְּהַדְסִים שֶׁנִּקְרָאִים עֲנַף עֵץ עֲבוֹת, עֲבוֹת דְּיוֹקָא, תְּלַתָּא בְּחַד קִינָא.

Similarly, with the aravos (willows of the brook), which grow in brotherhood and closeness.

וְכֵן הוּא בְּעֲרַבֵי נַחַל שֶׁגְּדֻלִים בְּאַחְוָה.

And all the more so with the esrog, which “dwells on its tree from year to year” — meaning that it not only endures all the changes of the climates of the four seasons of the year (summer and winter, cold and heat), but it also grows from the strength of all four weathers together.

וּמִכָּל שְׁכֵן בְּאַתְרוּג שְׁדָר בְּאֵילָנוּ מִשְׁנָה לְשְׁנָה, דְּלֵא רַק שְׁסוּבֵל אֶת כָּל שִׁינוּיֵי הָאָוִירִים דְּד' תְּקוּפוֹת הַשְּׁנָה (קִיץ וְחֹרֶף קוֹר וְחֹם), אֵלֵא שֶׁהוּא גַם גִּדֵּל מִכָּל ד' אָוִירִים אֵלּוּ.

Moreover, its growth reaches completion only after three years, meaning that this aspect (that it endures and draws from all changes of climate) is renewed within it three times — for when something is repeated three times, it becomes a chazakah (an established strength).

וַיִּתְרֶה מִזֶּה שֶׁגִּידוּלוֹ בְּשְׁלִימוֹת (שֶׁל הָאַתְרוּג) הוּא בְּמִשְׁךָ ג' שָׁנִים, הִינּוּ דְּעִנְיָן הַנִּ"ל (מֵה שֶׁהוּא סוּבֵל אֶת כָּל שִׁינוּיֵי הָאָוִירִים וְגַם גִּדֵּל מֵהֶם) מִתְחַדֵּשׁ בּוֹ ג' פְּעָמִים, דְּבָג' פְּעָמִים הָרִי חֲזָקָה.

And according to this, it is understood why the drawing of the makif (of the sukkah) into inwardness is primarily accomplished through the taking of the Four Species — for the aspect of unity within the Four Species alludes to the level of daas (knowledge); therefore, through them is drawn the quality of daas, as explained above from the writings of the Arizal.

וְעַל פִּי זֶה יוֹבֵן מֵה שֶׁהַמְּשַׁכֵּת הַמְּקִיף (דְּסוּכָה) בְּפִנְיָמִיּוֹת נַעֲשֶׂה בְּעִיקָר עַל יְדֵי נְטִילַת ד' מִינִים, כִּי עִנְיָן הָאַחֲדוּת שְׁבַד' הַמִּינִים מוֹרָה עַל בְּחִינַת הַדַּעַת (שֶׁשְׁלֵכֵן נִמְשָׁךְ עַל יָדָם בְּחִינַת הַדַּעַת, כִּנ"ל מִכְּתָבֵי הָאַרִיז"ל).

Similarly, within a person: one who possesses expanded intellect and broad daas is able to tolerate even his opposite.

וְעַל דֶּרֶךְ כֵּמוֹ שֶׁהוּא בְּאֶדָם, דְּמִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ מוֹחִין דְּגִדְלוֹת וְנִדְעוֹת רַחֲבָה יְכוּל לְסַבּוֹל גַּם הַיְפּוּכוֹ.

And particularly, the unity within the Four Species — especially in the esrog — is not merely that it endures opposites, but that the opposites themselves become one reality; this indicates an abundance of daas.

וּבִפְרָט שֶׁהָאַחֲדוּת שְׁבַד' מִינִים, וּבִפְרָט בְּאַתְרוּג, הוּא לֵא רַק שֶׁהוּא סוּבֵל הַפְּכִים, אֵלֵא שֶׁהַפְּכִים נַעֲשִׂים לְמִצְיָאוֹת אַחַת, שְׁנֵיהֶם מוֹרָה עַל רִיבּוּי הַדַּעַת.

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yearzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

Therefore, the drawing of the makif of the sukkah into inwardness is primarily through the taking of the Four Species, for daas is the aspect of inwardness, as explained in the Tanya, at the conclusion and seal of chapter three, concerning the superiority of daas over chochmah and binah — that daas signifies connection and attachment.

ולכן המשכת המקיף דסוכה בפנימיות נעשה בעיקר על ידי נטילת ד' מינים, כי דעת הוא ענין הפנימיות, כמבואר בתנאי בסיים וחותם פרק שלישי בענין המעלה שבדעת על חכמה ובינה שדעת הוא מלשון 'התקשרות כו'.

(1)

And this also explains the connection between the concept of the unity of all Israel and the concept of the sukkah — “All Israel are fit to dwell in one sukkah.” For the makif of the sukkah surrounds and encompasses all Israel as one, similar to the Clouds of Glory (“I made the Children of Israel dwell in sukkos”) which encircled all of Israel together as one man.

ונהו גם השייכות של ענין האחדות דכל ישראל לענין הסוכה (כל ישראל ראויים לישוב בסוכה אחת), כי המקיף דסוכה הוא סובב ומקיף את כל ישראל כאחד, בדוגמת עניי הכבוד (בסופות הושבתיו גו') ש'הקיפו את כל ישראל כולם כאיש אחד.

And this is also the meaning of “You shall dwell in sukkos” — “dwell” as in “live,” for just as the sukkah encompasses all Israel as one, from “your heads, your tribes” down to “your woodchopper and your water-drawer,” so too in each individual Jew, all his matters must be within the makif of the sukkah.

ונהו גם בסוכות תשובו, תשובו בעין תדורו, דכמו שהסוכה מקיף את כל ישראל כאחד, מראשיכם שבטיכם עד חוטב עצים ושואב מימי, על דרך זה הוא בכל אחד ואחד מ'ישראל בפרט, שכל עניניו צריכים להיות בהמקיף דסוכה.

And it is precise that it says “You shall dwell in sukkos,” which includes not only the meaning of “dwell as you live” but also the meaning of “settling” — that one must draw the makif of the sukkah into the state of settledness.

ומדייק בסופות תשובו שכולל (לא רק הפירוש תשובו בעין תדורו אלא) גם הפירוש דהתיישבות, שצריך להתמיד בבחינת המקיף דסוכה בבחינת ההתיישבות.

And it adds, “So that your generations shall know” — meaning that this must be drawn down also into understanding, into the intellect of daas, where the essence of inwardness and settlement lies.

ומוסיף למען ידעו גו', שצריך להמשיך זה גם בהשגה, ובהשגה גופא במוח הדעת שבו הוא עיקר ההתיישבות והפנימיות.

And it further specifies, “So that your generations shall know” — that also the future generations (after the one that left Egypt) will fulfill the mitzvah of sukkah not only in practical action but in inner feeling, until it is sensed within the mind of daas.

ומדייק למען ידעו דורותיכם גו', שגם הדורות הבאים (לאחרי הדור ש'יצאו ממצרים) יקיימו מצות סוכה לא רק במעשה בפועל, אלא שקיים מצוה זו זאל זיי דורכגעמען בפנימיות, עד ששגם יורגש במוח הדעת.

And it adds, “Seven days,” meaning that this drawing must extend through all seven days of encirclement — that is, through all the levels of the chain of descent, until the level of Malchus.

ומוסיף שבעת ימים, שהמשכה זו צריכה להיות בכל ז' ימי ההיקף, היינו בכל הבחינות דהשתלשלות עד לבחינת המלכות.

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

And as mentioned above, through the taking of the Four Species daas is drawn (also) into the Nukva, and similarly within man, the makif of the sukkah must permeate all his faculties — down to the faculty of action, since the fulfillment of the mitzvah of sukkah must be primarily in deed.

And from this one then comes to the eighth day — Shemini Atzeres, the level of “eighth,” which is beyond the cycle of hishtalshelus (the order of descent); and even this level, too, is drawn down through daas, for daas takes the place of keter — the level of “You are One and not in enumeration,” as explained in the series VeKachah.

וכנ"ל שעל ידי נטילת הד' מינים נמשך הדעת (גם) בנוקבא, ועל דרך זה הוא באדם שבחינת המקור דסוכה דארץ דורכנעמען את כל הכחות שלו עד לכת המעשה שלו (שגרי קיום מצות סוכה צריכה להיות (ועיקרה בעשיה בפועל).

ומזה באים אחר כך לביום השמיני עצרת בחינת שמיני שלמעלה מההיקף דהשתלשלות, וגם בחינה זו נמשכת על ידי הדעת, כי הדעת מחליף מקום הכתר, בחינת אגת הוא חד ולא בחושבו, כמבואר בהמשך ונכנה.

(ז)

And it continues in the verse, “Every citizen in Israel shall dwell in sukkos,” which explains the reason and the power for the avodah of “You shall dwell in sukkos.” The idea is that “ezrach” (citizen) is a term of the future, referring to the essence of the soul that will shine and radiate in the time to come.

This refers to the *eisan* (strong core) within the soul, as it is written, “A maskil to Eisan the Ezrachite.” “Eisan” means both strength and ancientness — referring to the enduring power of the soul that comes from the level of the Name *Ayin-Beis* (72), which is not newly created (“ancient”).

Because the Name *Ayin-Beis* is higher than the realm of *Tohu* (where the shattering occurred), therefore from it extends the strength that exists in every single Jew in the avodah mentioned above.

And although the revelation of this level will be mainly in the time to come, nevertheless — since this level is above time — it already affects its influence now, especially during Sukkos.

And this is the meaning of “You shall dwell in sukkos ... every citizen in Israel shall dwell in sukkos” — that through the level of “the citizen in Israel” that will be revealed in the future, there is already now the power to fulfill “You shall dwell in sukkos.”

וממשיך בכתוב כל האזרח בישראל ישבו בסוכות, שבזה הוא מבאר הטעם והכח על העבודה בסוכות תשבו כו'. והענין הוא, אזרח לשון עתיד קאי על בחינת עצם הנשמה שתזרח ותאיר לעתיד לבא.

בחינת איתן שבנשמה כמו שכתוב משכיל לאיתן האזרחי, איתן מלשון תוקף ומלשון יושן, והוא התוקף דנשמה הבא מבחינת שם ע"ב שאינו מחודש (יושן).

דהיות ששם ע"ב הוא למעלה מתוהו שבו היה השבירה, לכן נמשך מזה התוקף בכל אהד ואהד מישראל בעבודה הנ"ל.

והגם שגילוי בחינה זו יהיה בעיקר לעתיד לבא, מכל מקום (ומכיון שבחינה זו היא למעלה מהזמן, לכן) היא פועלת פעולתה גם עכשיו, ובפרט בסוכות.

ונהו בסוכות תשבו גו' כל האזרח בישראל ישבו בסוכות, שעל ידי בחינת האזרח בישראל שתהיה לעתיד, יש כח גם עכשיו שיהיה בסוכות תשבו.

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

And also the verse, “And you shall take for yourselves the fruit of a beautiful tree, branches of palm trees, boughs of thick-leaved trees, and willows of the brook,” includes also the inner interpretation: “The fruit of a beautiful tree — this refers to the Holy One, blessed be He,” “branches of palm trees — this refers to the Holy One, blessed be He,” “boughs of thick trees — this refers to the Holy One, blessed be He,” and “willows of the brook — this refers to the Holy One, blessed be He.”

These represent all the degrees, as it were, in Divinity — and in a manner of “And you shall take for yourselves,” meaning that you take the Holy One, blessed be He, in an inward way, since Israel (through the Torah) and the Holy One, blessed be He, are entirely one.

So may it be for us — in the preparation for the mitzvah of sukkah and in the fulfillment of the mitzvah of sukkah and the Four Species in this year — and may we very soon, in this very year, merit the actual revelation of “Every citizen in Israel shall dwell in sukkos,” with the coming of our righteous Moshiach, who will come, redeem us, and lead us upright to our land, speedily in our days, literally.

[NOTE Summary

The Rebbe begins by explaining that the mitzvah of taking the Four Species inside the Sukkah is considered *mitzvah min hamuvchar* (the most ideal form of fulfillment). The reason is that the encompassing light (*makif*) of the Sukkah becomes internalized primarily through the Four Species.

Each of the species represents a unique form of unity. The lulav’s leaves, though naturally separate, are bound together as one; the hadassim (myrtle branches) are intertwined three in one stem; the aravos (willows) grow together in unity; and the esrog (citron) remains attached to its tree throughout the entire year, enduring all seasons—symbolizing stability and the power to harmonize opposites.

The Rebbe explains that this unity points to *daas* (knowledge and connection), since *daas* enables one to tolerate and even unify opposing traits. Just as one with expansive understanding can embrace opposites, the Four Species—especially the esrog—show how opposites become one entity. Therefore, the internalization of the Sukkah’s surrounding light happens specifically through *daas*, expressed in the mitzvah of the Four Species.

וגם וילקחתם לכם גו' פרי עץ הדר פפות תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל, כולל גם הפירוש פרי עץ הדר זה הקדוש ברוך הוא כו' פפות תמרים זה הקדוש ברוך הוא כו' וענף עץ עבות זה הקדוש ברוך הוא כו' וערבי נחל זה הקדוש ברוך הוא.

כל הדרגות בכיכול באלקות, ובאופן וילקחתם לכם שלוקחים את הקדוש ברוך הוא בבחינת פנימיות, מכיון שישאראל (על ידי אורייתא) וקודשא בריך הוא כולא חד.

כן תהיה לנו בהתכנה למצות סוכה ובקיום מצות סוכה ומצות ד' מינים בשנה זו, ובקרוב ממש בשנה זו נזכה להגילוי בפועל דכל האזרח בישאראל ישבו בסוכות, בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, במהרה בימינו ממש.

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

The Sukkah itself represents the all-encompassing divine embrace that surrounds every Jew equally. “All of Israel are fit to sit in one Sukkah,” reflecting the perfect unity of the Jewish people as they are enveloped by divine light, just as the Clouds of Glory surrounded all Israelites equally in the desert. Yet the Torah commands not only to dwell but to “settle” (*tashvu*), implying internalization—bringing the Sukkah’s holiness into one’s conscious awareness (*daas*) and daily life.

The Rebbe then emphasizes that this light must permeate every level of the soul, down to the power of action, since the mitzvah of Sukkah is primarily fulfilled through physical dwelling. After this comes Shemini Atzeres, a level beyond the cycle of time and spiritual progression, corresponding to *daas* as it replaces *Kesser* (crown)—the transcendent divine will.

Finally, the Rebbe explains the verse “Every citizen in Israel shall dwell in sukkos.” The word “ezrach” (citizen) refers to the *etzem haneshamah*—the essence of the soul—that will shine openly in the future redemption. Although its revelation will occur primarily in the era of Moshiach, this level already empowers us now to live with inner divine unity and faith transformed into comprehension. Even the taking of the Four Species alludes to this—each part symbolizing the Holy One, Blessed be He, in the deepest unity of *Yisrael, Oraysa, v’Kudsha Brich Hu kulah chad* (“Israel, the Torah, and the Holy One, blessed be He, are all one”).

In this way, Sukkos becomes a foretaste of the era of Moshiach, when “every citizen in Israel shall dwell in sukkos,” enveloped by divine light and inner peace.

Practical Takeaway

The Rebbe teaches that true unity and holiness are achieved when we bring faith into consciousness and transcendence into daily life. Sitting in the Sukkah reminds us that Hashem’s presence encompasses every Jew equally. Taking the Four Species teaches us to draw that encompassing love into our own heart and mind—to internalize divine unity until it becomes part of our being. Every act of kindness, Torah study, or mitzvah performed in daily life can transform the “evening”—the darkness of material reality—into sweetness and light. By bringing the *makif* of Sukkah into *pnimiyus*—by living our faith consciously and harmoniously—we begin to experience a foretaste of the redemption now.

Chassidic Story

Once, during Sukkos, a chassid approached the Rebbe with a question: “Rebbe, how can I feel the unity of the Sukkah when so many Jews seem distant from one another?” The Rebbe looked at him and said, “When you sit in the Sukkah, you are already embracing every Jew. The Sukkah is Hashem’s arms around His children. If you widen your heart, you’ll feel that His arms hold you—and them—at the same time.”

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

This echoes a story told of the Baal Shem Tov: before Sukkos, he would personally check that his Sukkah could fit not only his students but also strangers and travelers. When asked why, he said, “How can one rejoice in the Sukkah of peace if another Jew stands outside it?”

Through embracing every soul and allowing Hashem’s all-encompassing love to become our own, we transform Sukkos into a living revelation of divine unity—preparing the world for the ultimate “Sukkah of Peace” with the coming of Moshiach.

TPX (Therapeutic–Psychological Integration)

This discourse can be understood on a deep psychological and emotional level as a blueprint for personal wholeness and integration. The Rebbe’s description of the *Sukkah* and the *Four Species* is not only mystical but profoundly therapeutic—it maps out how the human being can transform fragmentation into unity and transcendence into grounded peace.

The *Sukkah* represents a sacred space of safety and divine embrace. In psychological terms, it is the “secure container”—the experience of being held without judgment, surrounded by warmth and acceptance. This is the external environment a person needs to begin healing—the awareness that even with our flaws and contradictions, we exist within Hashem’s all-embracing love. It is a state of *makif*, of being encompassed before being understood. In therapy, this parallels the *holding environment* described by Winnicott: a place where one can simply “be,” before one can “become.”

But the Rebbe insists that the *Sukkah* must eventually be internalized—*tashvu*, meaning “settle.” It is not enough to be surrounded by divine love; it must enter one’s consciousness, emotions, and actions. This is the movement from *makif* (surrounding awareness) to *pnimiyus* (internal integration). Psychologically, this is the process of taking external reassurance or belief (“I am loved,” “I am safe”) and turning it into an inner conviction that shapes behavior and perception.

Here enter the *Four Species*—symbolizing the internal dimensions of the self. The *lulav*, *hadassim*, *aravos*, and *esrog* each correspond to different aspects of personality and emotional functioning. The *esrog*, enduring all seasons, symbolizes resilience—the ability to stay rooted and healthy through life’s cycles. The *lulav*, tall and straight, reflects moral and cognitive alignment. The *hadassim*, fragrant and intertwined, embody emotional warmth and connection. The *aravos*, plain and humble, represent simple, wordless faith and loyalty. When all are united, they form a complete human being—a self in harmony.

The Rebbe’s insight that unity comes through *daas*—the power of connection—is key psychologically. True understanding is not mere cognition; it is the ability to hold contradictions, to integrate polarities. Mature awareness means being able to tolerate inner tension: the coexistence of strength and vulnerability, faith and

The Rebbe

בס"ד. אור לי"ג תשרי, הילולא דכבוד קדושת אדמו"ר מהר"ש, ה'תש"מ

With the help of Heaven. On the eve of the 13th of Tishrei, the yahrzeit of the Rebbe Maharash, 5740 (1979)

doubt, joy and pain. Like the *esrog* that unites opposites, emotional wholeness arises when one no longer fears paradox but finds beauty in it.

This is also the inner meaning of *kol ha'ezrach b'Yisrael yeishvu basukkos*—"Every citizen in Israel shall dwell in sukkos." The *ezrach*, the "native strength" of the soul, refers to the part of us that was never wounded—the *etzem haneshamah*, the essential self. Therapy at its highest is not about fixing the broken parts but reconnecting to that untouched core and allowing its light to flow through all layers of the psyche.

When the Rebbe speaks of "drawing the makif into pnimiyus," he is describing the process of integration: allowing the transcendent awareness of divine belonging to permeate thought, emotion, and action. Healing is not escape from the world but the transformation of the world—turning the *erev* (darkness) into *areivus* (sweetness).

Story

A young man once came to a Chassidic mentor and confessed, "I feel fragmented. In shul I believe, but at work I forget. In learning I feel inspired, but when I'm home I'm restless. How can I ever be one person?"

The mentor led him into the *Sukkah* and said, "Sit here. Notice the walls. They don't divide—they embrace. The air here is light, yet you feel safe. That's what Hashem does to your soul. Let Him hold all your parts until they recognize they belong to the same self."

The man sat silently, tears forming as sunlight filtered through the *s'chach*. "I think," he whispered, "this is what peace feels like."

The mentor smiled. "That's the secret of the *Sukkah*: when you stop running from your shadows, even the evening becomes sweet."

Through the lens of this maamar, emotional healing mirrors divine service. To live "in the Sukkah" means to let ourselves be held by love greater than our understanding, and then to let that love seep into every thought, feeling, and act—until faith becomes awareness and embrace becomes transformation.

END NOTE]